

Geloof óf ongeloof, wat vindt God bij u?

Opnieuw mag ik het goede nieuws verkondigen dat God Zijn Zoon in deze wereld gezonden heeft. Niet om te verdoemen, maar om haar te redden. En dat het door Goede Vrijdag heen Pasen geworden is. En dat Jezus onze dood teniet heeft gedaan. Maar wat een ongeloof was er op die eerste paasdag. En dat ongeloof is er ook daarna steeds geweest. Als we zo vers 11-13 even doornemen dan luidt de boodschap vanaf de vroege zondagmorgen: *Jezus leeft! Hij is opgestaan! En Hij is gezien!* En dan lees je in vers 11: *Maar zij geloofden het niet.* En in vers 13: *Maar zij geloofden hen niet.* Júist op Pasen stuit het Evangelie op ongeloof. Maar weet je wat nou zo geweldig is? Dat de Goede Herder Zijn halsstarrige schapen niet aan hun lot overlaat.

Als de Goede herder nou eens al die discipelen en die vrouwen alleen had gelaten. Wat was er dan van hen terechtgekomen? Ze zouden in hun ongeloof ten onder zijn gegaan. Maar wat doet de Opgestane Herder? Hij verschijnt in het midden van de schapen die huilen en treuren. En die Herder verwijt hun het ongeloof. En Hij bestraft dat! En zo is onze Herder ook nú in ons midden aanwezig. Met Zijn stok en met Zijn staf. De Heere moet soms het ongeloof bij ons bestraffen om het geloof weer op te wekken. De discipelen zitten in een grote kring te huilen, lees ik in vers 10. Voor de discipelen is deze zondag de eerste dag van het rouwbeklag. Op de Sabbat mocht je niet rouwen. Dat was verboden. Dat was dé dag die uitzielt naar de eeuwige rust. Daarom het verbod om te huilen op de Sabbath. Maar als dan de zondag aanbreekt, de eerste dag van de week, dan is het tijd om samen met elkaar te rouwen. Ze treuren en huilen. Terwijl het graf open is en Hij Zich bewezen heeft als de Levende, zitten de Zijnen in diepe rouw. Maar let op! Zelfs een gestorven Jezus is nog in staat om hen aan elkaar te binden. Ze kunnen blijkbaar elkaar niet missen. Net als een stel broers en zussen. Ze kunnen soms over niets ruzie maken Maar nu is het zo anders.

Ze kruipen dicht bij elkaar, want ze missen hun Meester. En ze kunnen Hem niet missen. Het is voorbij, over en uit, want Jezus is gestorven en begraven. En al pratend, in hun tranen en in hun verwarring binden ze Jezus als het ware al maar vaster in de dood. En bergen Hem nog dieper achter die zware steen. Maar dan valt Maria Magdalena binnen. En ze geeft de preek door die ze van de engel heeft gehoord. We lezen van die preek in vers 5 en 6. Het zijn maar 40 woorden! En het hele Paasevangelie is aan de vrouwen uitgelegd. En de laatste woorden die ze van de engel heeft mogen horen zijn: *Ga heen. Hij gaat u voor naar Galilea. En aldaar zul je Hem zien, gelijk Hij u gezegd heeft.* Wat een wonder! *Gelijk Hij u gezegd heeft.* Wanneer heeft Jezus dat dan eerder gezegd? Nou, nog maar drie dagen geleden. Dat was net voor Zijn gevangeming. Dat lees ik Markus 14 vers 27 en 28. *En Jezus zei tegen hen. Gij zult in dezen nacht allen aan Mij geërgerd worden. Want er is geschreven. Ik zal de Herder slaan. En de schapen zullen verstrooid worden. Maar nadat Ik zal zijn opgestaan, zal Ik u voorgaan naar Galilea.* Dát heeft de Heere Jezus gezegd net na de instelling van het Heilig Avondmaal. Toen Judas al weg was. En daar waren de drie vrouwen niet bij. Dus ook Maria niet.

Wat een wonder zoals de Heere hier werkt. Want het woord wat Jezus aan hen mee gaf, geeft Maria namens de engel weer aan hen mee. ***Gelijk Hij u gezegd heeft.*** Ze krijgen hier allemaal, met eerbied gezegd, de pincode mee. De persoonlijk code die alleen gekend kan zijn door de 11 discipelen. *Ik zal u voorgaan naar Galilea.* Dat wist Maria niet, maar Zijn discipelen konden het weten als ze hadden geluisterd. De Heere is altijd maar bezig om ons terug te leiden naar Zijn Woord. *Zoals Hij u gezegd heeft.* Herken je dat? Juist in de nood van je leven dat je wordt teruggeworpen op Gods eigen woord. Om daardoor overtuigd en bemoedigd te worden. Zó is het, zoals het staat in de Psalmen. *Dit is het Woord, waarop Gij mij verwachting hebt gegeven. (Ps.119)*

Nu even een vraag. Als u denkt aan de eeuwigheid en aan uw sterven. Welk Woord uit de Bijbel is u tot steun? Op welk woord leunt u dan? Welk woord van de Heere heeft u zo bemoedigd? Alleen Gods eigen Woord kan ons tegenover de dood de ware rust geven. En wat is dat rijk. Als ik preek en het Woord getrouw uitleg, dan spreekt Gód. En als de Heilige Geest je hart opent, dan val ik weg. Dan weet je niet eens wie er gepreekt heeft. Dan blijft het Woord over. Gods eigen Woord waarop je verwachting hebt gekregen. En dan krijg je vrede. Dan krijg je blijdschap. Dan krijg je hoop. ***Zoals Hij u gezegd heeft.*** Wat een boodschap voor de treurende leerlingen. Hij is opgestaan! Maar weet je wat ze hebben gedacht: overspannen vrouwenpraat. Er zat in dat woord van Maria een pincode. Het is een regelrechte ramp als je dan geen Bijbelkennis hebt. Dan kan de Heere je wel een pinpasje geven met heel veel troostrijke woorden, maar jij snapt het maar niet. Want je kan geen verbanden leggen. Je weet niet eens de pincode! Wij als moderne mensen blijven liever steken in een goed gevoel. Ook de discipelen. Ze wisten dan wel veel van de Bijbel. Maar ze bleven ook steken in het gevoel. Het kan niet. Ik voel het niet. En ze geloofden haar niet. Ga nou eens biddend voor Gods aangezicht met God over al die Bijbelteksten praten. God laat niet zomaar de zaaier strooien met het zaad van Zijn Woord.

Hoe gaat het dan verder in Markus. In vers 12 lees ik dat Jezus verschijnt aan twee discipelen die wandelen in het veld. Let op, dat zijn niet de Emmaüsgangers. Die wandelden niet in het veld, maar die gingen 's avonds tegen het donker ergens naar toe. En als de Emmaüsgangers terugkomen bij de discipelen, dan is Jezus al aan hen verschenen. Deze twee wandelen in het veld. Zeg maar twee discipelen die verslagen zijn, die maken in het veld een ommetje. En dan verschijnt Jezus aan hen in een andere gedaante. Dat betekent niet dat de Heere Jezus met het uiterlijk van een heel ander mens bij hen kwam. Maar Hij kwam in een hemelse gedaante. Op zo'n manier dat je helemaal overweldigt raakt. En ook déze twee vertellen het tegen de discipelkring. *We hebben Hem gezien. Hij is levend geworden. En machtiger dan ooit. We kwamen Hem blinkend wit tegen.* Maar ze geloofden hen ook **niet**. En dat was voor Petrus, Johannes en Jakobus weer die pincode. Ze hoeven het alleen maar in te toetsen en de hele zaak valt open. Deze drie waren erbij op de berg van de verheerlijking. Zij hebben de verandering in gedaante gezien. Ik lees het in Markus 9. Petrus, Johannes en Jakobus hadden het nu toch eindelijk kunnen weten! Want wat had Jezus gezegd, na de verheerlijking op de berg? *Eén ding gebood Hij hun dat zij tegen niemand vertellen zouden wat ze gezien hadden, dan wanneer de Zoon des mensen vanuit de doden zou zijn opgestaan.* Is dat een pincode of niet? Deze twee discipelen uit het veld vertellen iets over Jezus, dat kon niemand anders weten, dan alleen Petrus, Johannes en Jakobus. De Heere geeft nu toch de pincode. Hij heft zelfs het spreekverbod van Markus 9 op. *Vertel het nou maar Johannes. Je mag nu tegen de anderen zeggen wat er gebeurd is op de berg.* Maar zij denken er niet eens aan. En daarmee houden zichzelf gevangen. En daarmee bedroeven ze de Heere Jezus. En daarmee doe je ook nog eens je broeders en zusters tekort. Omdat je hen niet in blijdschap verteld wat er is gebeurd.

Dat de officiële instanties het afdeden als een verzinsel, dát is te begrijpen. Het ongeloof wil niet alleen zijn gelijk hálen, maar ook heel graag houden. Zelfs al zijn er tig bewijzen dat God bestaat. Hoeveel bewijzen wil je hebben dat er een God is, een Schepper, die recht op ons leven heeft? Mattheus zegt er iets van. De soldaten komen met een verhaal bij het Sanhedrin. En dat verhaal hebben ze echt niet verzonnen. Over die aardbeving en dat de Heere in Zijn heerlijkheid aan hen verschijnt. Maar hen wordt bezworen om het dan weer wel als een verzinsel te verkopen. En daar krijgen ze wat geld onder de tafel geschoven. En de leugen is al weer verspreidt. Dat ging heel makkelijk. Want ongeloof maakt zich er vrij gemakkelijk van af. Als je niet wil dat Hij is opgestaan, dan is Hij toch gewoon dood?! De leugen van het geld en leugen van eigen logica helpen ook vandaag massa's naar het ongeloof. Maar nou even eerlijk. Is dat niet puur verdriet? Verdriet voor Hem, Die Zich zo intens voor hen heeft ingezet?

Het kan zelfs irritatie oproepen. Want dat hoor ik een beetje door dit verslag heen. Ze geloofden haar niet. Ze geloofden hen ook niet. In het Grieks staat het er heel sterk. Ze geloofden er geen letter van. Helemaal niets! Ze zitten zo vast in hun eigen logica. Het kan zelfs irritatie oproepen als anderen al te vrolijk over Gods Woord doen. Er al te blij van worden. Zo begrijpelijk maar erg pijnlijk voor Jezus dat Hij niet de lof ontvangt Die Hij verdient. En wat doet Jezus dan. Hij kan het niet verdragen. Hun getob gaat wel zo aan Zijn hart, dat Hij over Zijn eigen pijn heenstapt. En dan komt Hij erbij. Vol geduld en liefde. Dat is nou die liefde waar 1 Korinthe 13 van zegt. De liefde verdraagt alle dingen. Niet Zijn gekwetste gevoel regeert, maar zijn liefde. Want kijk maar in vers 14. Eerst komt Hij Zichzelf openbaren en dan pas verwijt Hij hun het ongeloof en hun hardheid van het hart. Maar wel in die omarming van Zijn verschijning. En in die omarming van Zijn verschijning geef je Hem wel gelijk. En in die blijdschap van Zijn komst kom je eigen verdriet, je eigen pijn, je eigen teleurstelling zomaar voorbij. En er staat in de Bijbel: *Ze begonnen vrolijk te zijn.* Ik denk dat het die avond is gebeurd, terwijl Hij ben hen aanschouf, dat ze vrolijk begonnen te zijn. En dat laat Hij ook vandaag gebeuren als we Hem laten aanschuiven als de Opgestane!